ПАМ'ЯТАЄМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 6-го ТРАВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, MAY 6, 1976 No. 84. VOL. LXXXIII

В КОНҐРЕСІ ЗСА ЗГОЛОШЕНО РЕЗОЛЮЦІЮ В СПРАВІ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІНСА І СВОБОДИ РЕЛІГІЇ В СССР

Георгій Вінс

Вашінгтон. — Конґресмен Джон Бюкенен, республіканець з Алябами, вніс резолюцію в Палаті Репрезентантів ЗСА в обороні ув'язненого українського баптистського діяча Георгія Вінса, вимагаючи від совєтського уряду звільнення його і „дозволу всім віруючим в СССР відбувати релігійні практики згідно з їхнім сумлінням".

Резолюцію конґресмена Бюкенена, яка має число Г. Р. 606, по кінець квітня підтримало 67 законодавців, згідно з повідомленням Комітету Оборони Валентина Мороза.

Зголошуючи резолюцію в в Палаті Репрезентантів, конґресмен Бюкенен заявив, що справа Г. Вінса „не є одиноким прикладом жорстокого переслідування за релігійні віроісповідування в Совєтському Союзі, але вона є унікальна і драматична тим, що його батько і мати були рівнож ув'язнені властями за віру в Бога, а тепер ще й діти його загрожені у висліді їхньої заяви, що вони не покинуть віри батьків".

Мотивуючи резолюцію в обороні Вінса, конґресмен Бюкенен переповів в деталях його і його родини мартирологію, від часу першого арешту його батька Петра в 1930 році за його місійну працю в Сибірі до останнього арешту Георгія в березні 1974 року і засуду на п'ять років ув'язнення в таборі суворого режиму і п'ять років заслання з конфіскатою майна. Резолюція і документація в справі Вінса були внесені Дж. Бюкененом в Конґресовий Рекорд.

Не бачив релігійного переслідування в СССР

Київ. — На початку квітня ц. р. київська преса опублікувала пропаґандивну розмову кореспондента РАТАУ Олексія Троценка з генеральним секретарем Союзу баптистів у Великобританії, Дейвідом Расселем, який брав участь в конференції европейської баптистської організації, яка відбувалася в Москві. Рассел у розмові з Троценком між іншим відмітив, що за всю історію існування европейської баптистської організації, вони вперше провели засідання „виконкому" в „одній із соціялістичних країн", а внедовзі, тобто в серпні, такі наради відбудуться у другій соціялістичній країні — цього разу в Мадярщині. „Під час роботи у Москві, — заявив Д. Рассел, — ми вирішували ряд важливих питань. Одні з них стосуються наших внутрішніх справ, інші, на мій погляд, мають ширше значення. Ідеться зокрема про майбутню міжнародну конференцію релігійних діячів на захист миру, яка відбудеться в Москві. Скликати її запропонував патріярх московський Пімен. Баптисти висловилися теж у її користь".

На запитання: „Чи зустрічали Ви факти порушення з боку нашої держави свободи віроісповідання ,або людей, які за це притягувалися б до відповідальности?" — Рассел відповів: „Ні. Повторюю: я дійсно відвідую Совєтський Союз втретє. І не бачив ніякого обмеження. Навпаки, я був приємно вражений атмосферою і людьми, які мене оточували, як і цього разу в Києві". В дальшому Рассел розказує про свою візиту у голови Ради в справах релігії при Раді Міністрів УССР Констянтина Литвина, від якого він почув, що в Україні, як і скрізь у Совєтському Союзі, усі організації віруючих, „крім тих, що вороже настроєні проти радянської держави, можуть реєструватися, тобто їм надається право вільно відправляти службу". Литвин поінформував Рассела також і про те, що „віруючі євангельських християн-баптистів у Києві збираються переходити в нове, значно більше приміщення". У розмові з Литвином виринула також справа ув'язненого Георгія Вінса. „Константин Литвин відповів мені, — підчеркнув Рассел, — що Вінс арештований не за своє переконання, а за порушення громадського порядку".

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

У членській кампанії УНСоюзу в 1976 році, метою якої є придбати в цьому році важливих історичних ювілеїв 5,000 нових членів, забезпечених на загальну суму 10,000,000 дол., взяло участь 107 секретарів і організаторів, які прислали в квітні ц. р. до Головної Канцелярії УНСоюзу 200 аплікацій нових членів.

По 2 і більше аплікацій надіслали:

І. Одежинський (153) — 10, В. Оріховський (353) — 7, Олена Олек (22) — 6, Квітка Стецюк (25) — 6, М. Кальба (226) — 6, М. Гаврилюк (162) — 5, Марія Гнатик (304) — 5, С. Шевченко (388) — 5, Д. Пищ (458) — 5, Р. Татарський (94) — 4, М. Кіґічак (240) — 4, В. Гавриляк (316) — 4, С. Ґонза (38) — 3, П. Федик (292) — 3, М. Білик (323) — 3, В. Шаран (407) — 3, Марія Сцібело (452) — 3. По ДВА члени зорганізували такі секретарі: М. Хоманчук (5), М. Отрок (14), Я. Билень (17), Марія Ковальчук (36), Д. Головатий (53), І. Петрунцьо (78), А. Кушнір (83), І. Сєрант (86), М. Ткачук (114), В. Кобіто (121), М. Ґлова (128), І. Гуцайлюк (147), А. Джула (161), Т. Бутрей 164), Д. Дидик (170), Е. Манацький (194), Л. Гардінк (206), П. Ґут (220), А. Рудик (257), В. Варшона (266), Ю. Гавришків (283), Д. Чук (321), В. Попович (367), М. Семків (379), М. Нич (397), Олександра Дольницька (434), Р. Горнич (460), Текля Мороз (465), 62 секретарі і організатори прислали по ОДНІЙ аплікації нових членів. Разом одержала в квітні 1976 р. Голова Канцелярія 200 аплікацій нових членів.

„СВОБОДА СЛОВА, ДУМКИ І РЕЛІГІЇ Є МІТОМ В СССР" — КАЖЕ КОНҐРЕСМЕН БІЯДЖІ

Вашінгтон. — „Свобода слова, думки і релігії, які є наріжними каменями нашої демократії, є мітом в Совєтському Союзі", заявив конґресмен Маріо Біяджі, демократ з Ню Йорку, під час виступу в Палаті Репрезентантів у вівторок, 27-го квітня, відкликаючись на коментар Роберта Вілліямсона, переданий нюйоркською телевізійною станцією ВОР-ТВ після його повороту з подорожі по СССР. Засуджуючи совєтський режим за наявні порушення людських прав, обмежування свобід і експлуатацію населення, конґресмен Біяджі сказав, що СССР зброїться коштом звичайних людей, які заледве можуть заробити на прожиток. Р. Вілліямсон у своєму коментарі вказав на відсталість совєтської економічної системи і на противоріччя, які створили клясу „партійних буржуїв", з одного боку, і убожство серед населення з другого. „Я міг би замінити нашу підземку на московську, але на цьому обмін кінчається". — сказав Вілліямсон, який займає пост віцепрезидента і адміністративного директора цієї телевізійної станції.. „А вже найгіршою наругою над населенням є заперечення свободи". Совєтська преса, сказав Вілліямсон, є „засобом режимної пропаганди", яка годує населення „викривленою дійсністю".

„Рай на землі, який обіцювали большевики, перемінився в духовий пустар", закінчив свій коментар Р. Вілліямсон, що його М. Біяджі включив в Конґресовий рекорд разом із своєю промовою.

Московський суд засудив українця на розстріл

Москва. — Нюйоркський щоденник „Дейлі Нюз" у числі з 5-го травня ц. р. помістив, покликуючись на совєтську військову газету „Красная Звезда", коротку інформацію про те, що Московський суд засудив на кару смерти через розстріл 60-річного українця Олександра Юхновського нібито за співпрацю з німцями в часі Другої світової війни і „зраду батьківщини". Совєтська газета помістила також обвинувачення проти Юхновського, не подаючи подробиць.

У Москві побили до непритомности К. Боґатирьова

Париж. — Пресова аґенція Юнайтед Пресс Інтернешенел, відкликаючись на телефонічне повідомлення Єлени Сахарової, дружини відомого російського фізика-дисидента д-ра Андрея Сахарова, повідомила, що в понеділок, 3-го травня, невідомі осібняки напали в Москві на російського літературознавця Константина Боґатирьова і побили його до непритомности. Сконтактувавшися телефонічно із своїми приятелями в Парижі, Є. Сахарова сказала, що після побиття К. Боґатирьов мусів піддатися складній операції черепа і знаходиться на критичній листі.

К. Боґатирьов це один із кращих літературних перекладачів із німецької мови. З 1974-го року він кількакратно виступав в обороні переслідуваних діячів культури в СССР. К. Боґатирьов є особистим приятелем А. Сахарова і німецького письменника, нобелівського лавреата Гайнріха Беля.

Громадський Комітет 200- і 100-річчя у Філядельфії одержав другу частину дотації, має великі пляни

Філядельфія (А. С.) — На засіданні Президії Громадського Комітету 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення в Америці в дні 2-го квітня ц. р. та на нараді пленуму в дні 9 квітня ц. р. прийнято багато важливих рішень відносно українських імпрез під час святкувань 200-річчя ЗСА літом ц. р. у Філядельфії.

Найбільш основною справою денного порядку був прелімінар бюджету, який по боці приходів передбачав суму 49,000 дол. під умовою, що Громадський Комітет зуміє одержати від Централі УККА позику в сумі 5,000 дол. і при сподіваному приході з імпрез та продажу публікацій тощо: 11,200 дол.

Розходи усталено на приблизно 48,000 дол. На день 31-го березня ц. р. загальний прихід осягнув суму 35,982 дол., а загальні розходи винесли суму 7,500 дол. До розходів зараховуються видатки на виставки в минулому році та закуп виряду на виставки на біжучий рік. Сальдо на день 31 березня виносило 28,234 дол. В цьому сальді є вже врахована друга рата дотації від Комітету „Філя 76" в сумі 10,000 дол. На цій же нараді голова Президії Громадського Комітету, д-р Іван Скальчук, передав голові Фінансової комісії інж. М. Борецькому чек на 10,000 дол., який щойно в 4-ій год. по полудні того ж дня одержано від міської аґенції „Філя 76, Інк.".

Досі Громадський Комітет одержав від тієї аґенції 20 тисяч дол. на українські програми, а виплата третьої рати буде зумовлена висотою власного фонду, який на 31-го березня виносив 14,983.82 дол.

Звіти голів поодиноких комісій: д-ра Чуми В. (Комісія зв'язків), проф. П. Мегика (голова Образотворчої комісії), інж. С. Пушкаря (голова Комісії народного мистецтва), д-ра О. Лужни-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Округа УНС в Міннеаполіс відбуде Річні загальні збори

Міннеаполіс, Мінн. — В суботу, 15-го травня ц. р. о год. 6-й вечором тут в залі Українського Народного Дому при 28 2-й вулиці Н. І., відбудуться Загальні Збори Окружного Комітету Відділів УНС, в програмі яких передбачено: звітування Управи, дискусію над діяльністю Округи, вибір нової Управи Окружного Комітету і доповідь Степана Гавриша, головного організатора УНС. У Зборах зобов'язані взяти участь секретарі і інші відділові урядовці та конвенційні делеґати слідуючих Відділів: 345, 376, 385, 400 і 487.

Білий Дім вимагає додаткових 1.2 більйона долярів на розбудову фльоти

Вашінгтон. — У вівторок, 4-го травня, Білий Дім звернувся до Конґресу в справі призначення додаткових 1.2 більйона долярів на розбудову воєнної фльоти, заявляючи, що тільки додаткові фонди задержать балянс із Совєтським Союзом щодо того роду зброї. Секретар оборони Доналд Румсфельд сказав перед Сенатською комісією для військових справ, що хоча ЗСА покищо мають кращу та сильнішу фльоту, то ця перевага може зникнути за кілька років. Він вимагав, щоб Конґрес на бюджетовий рік 1977, який розпочнеться 1-го жовтня ц. р., призначив 7.5 більйона долярів на розбудову воєнної фльоти, замість 6.3 більйона, вимаганих Білим Домом на початку січня ц. р. Румсфельд вказував на факт, що фльота ЗСА тепер складається із 480-ох кораблів, що є найменшим числом від нападу Японії на американську фльоту в Перл Гарбор у 1941-му році. Секретар оборони твердив, що до кінця 1980-их років воєнна фльота ЗСА мусить складатися з принаймні 600 кораблів, щоб дорівнювати фльоті СССР.

Вибух бомби під совєтською амбасадою в Пекіні, це діло „контрреволюціонерів" — твердять китайці

Пекін. — Речник міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки заявив в розмові з французьким кореспондентом, що вибух бомби під совєтською амбасадою в Пекіні, який стався в четвер, 29-го квітня ц. р. і у якому загинуло 3 особи, доконали китайські „контрреволюціонери". Він при тому відмітив, що китайський уряд, після докладного слідства, яке тепер ведеться, опублікує офіційний комунікат. Совєтський амбасадор Василій Толстіков, розмовляючи з чужинними дипломатами, заявив, що він особисто бачив двох забитих поліцистів-охоронців амбасади і одного тяжко раненого, але відмовився давати дальші пояснення. Однак один з популярних японських щоденників „Асаґір", покликаючись на інформації персоналу совєтської амбасади в Пекіні, ствердив, що до зриву бомби дійшло тоді, коли 5 молодих китайців намагалися увійти до приміщення совєтської амбасади, а їм загородили дорогу міліціянти. Атентатники правдоподібно хотіли внести бомбу ди середини будинку.

Шлесінджер критикує уряд ЗСА за політику щодо Ізраїля

Вашінгтон. — Колишній секретар оборони Джеймс Шлесінджер у вівторок, 4-го травня, заявив перед Комітетом американсько-ізраїльських публічних справ, що уряд президента Форда підкопує „моральну підтримку" для Ізраїлю тим, що робить надмірні натиски на Ізраїль, щоб робив поступки перед арабами. Шлесінджер, який минулого листопада був звільнений з посту секретаря оборони президентом Фордом, сказав, що Вашінгтон тепер трактує Ізраїль в такий спосіб, як трактував Південний В'єтнам під час мирних переговорів у 1972-1973 роках, тобто звалює на Ізраїль майже всю вину за затримку в осягненні миру на Близькому Сході, хоча Ізраїль, на думку Шлесінджера, власне є єдиною країною на тому обширі, що готова піти на всякий компроміс.

Шлесінджер, який завжди був великим прихильником Ізраїля, заявив, що він покищо не підтримує жадного з кандидатів на пост президента, але сказав, що готовий давати пораду кожному, який її зажадав би.

Бельґійці і французи одушевлені виступами В. Луцева

Володимир Луців

(В. Н.) — Тенор-бандурист Володимир Луців від 26 березея до 4 квітня 1976 р. мав п'ять виступів у Бельґії і Франції в містах: Шарлєруа, Намюр, Вам і Ліль із українським хором із Намюр, Бельгія, яким диригує пані Світий. Згадане турне зорганізував о. радник Д. Кіт. По виступі в місті Намюр рецензент п. П. Море подав у журналі „Проґре" з 5 квітня 1976 р. високу оцінку маестра В. Луцева.

Зазначивши на вступі, що Україна це не Росія, а її мова має „очевидну особовість", він із захопленням описує багатострунну бандуру, яка, на його думку, для українців є тим, чим для старинних греків була ліра, для бретонців арфа, а для французів цитра. Переповівши зміст думи „Смерть бандуриста" і порівнявши її до баляди про смерть Роляндa, він подає таку оцінку гри і співу маестра В. Луцева:

„Ім'я Володимира Луцева заслуговує на те, щоб воно було краще знаним скрізь по світі. Він епічний співак, а заразом бард, трубадур, виховник. Це артист обдарований винятковим талантом, який співає широким, а заразом щирим голосом. Його вияв є багатий, а заразом незвичайно гнучкий. Від пяніссісо до фортіссімо, як від низьких до високих тонів, він завжди є музикальним".

На закінчення своєї довшої оцінки п. П. Море стверджує, що виступ хору і маестра Луцева дозволив публиці приємно, провести вечір і дав їй нагоду краще пізнати „цю багату українську душу".

Для інформації подаємо, що маестро Володимир Луців дістав контракт на літній сезон співати у Венеції і Греції, де матиме нагоду репрезентувати українську культуру серед італійців і греків.

РІҐЕН І КАРТЕР ПЕРЕМОГЛИ В ПРАВИБОРАХ

Роналд Ріґен

Джіммі Картер

Індіянаполіс. — У вівторок, 4-го травня, колишній республіканський губернатор Каліфорнії, Роналд Ріґен, і колишній демократичний губернатор Джорджії, Джіммі Картер, здобули значні перемоги в президентських правиборах їхніх партій. Роналд Ріґен переміг президента Джералда Форда в Індіяні, одержуючи 53 відсотки голосів до Фордових 47 відсотків, в правиборах в Джорджії Ріґен здобув 70 відсотків голосів до Фордових 30 відсотків, а в Алябамі колишній каліфорнійський губернатор здобув майже всіх делеґатів на Крайову конвенцію Республіканської партії. Президент Форд виграв тільки у Вашінґтоні, Д. К., одержуючи 14 делеґатів на Крайову конвенцію, бо в столиці країни Ріґен не кандидував.

Щодо демократичних правиборів, то Джіммі Картер в Індіяні здобув 67 відсотків голосів, алябамський губернатор Джордж Воллес одержав 15 відсотків, а на третьому місці опинився сенатор Ґенрі Джексон із стейту Вашінґтон із 12 відсотками голосів. У Джорджії Картер здобув 84 відсотки голосів, Воллес 13 відсотків, а по одному відсоткові здобули Джексон і конґресмен Морріс Юдалл із Арізони. Дж. Картер також провадив у правиборах у Вашінґтоні, Д. К., але в середу, 5 травня, там ще не закінчилося підрахування голосів. Картер програв тільки в Алябамі, де губернатор Воллес здобув майже всіх делеґатів на Крайову конвенцію Демократичної партії.

Як вказують коментатори, ці правибори довели до того, що тепер Роналд Ріґен перший раз має більше делеґатів на Крайову конвенцію ніж президент Форд, а саме, Ріґен — 348, а Форд — 296. Вівторкові правибори також скріпили становище Джіммі Картера до такої міри, що деякі лідери Демократичної партії тепер твердять, що він таки здобуде номінацію на Крайовій конвенції, особливо після того, як сенатор Гюберт Гомфрі з Міннесоти та сенатор Джексон заявили, що не будуть „активними кандидатами".

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ДОПОВІДЬ ПРОФ. Б. БОЦЮРКОВА У ВАШІНҐТОНІ

В днях 20 та 21 квітня ц. р. д-р Богдан Боцюрків, професор політичних наук у Карлтонському Університеті в Оттаві, виголосив доповідь н. т. „Політична опозиція в Совєтській Україні" в Інституті китайсько-совєтських студій Університету Джорджа Вашінґтона та в Інституті закордонної служби Державного департаменту ЗСА. 22-го квітня, на запрошення відділення зовнішніх досліджень, проф. Боцюрків дав семінар у Державному департаменті н. т. „Релігійне дисиденство та права людини в СССР."

ВЕЛИКОДНЄ СВЯЧЕНЕ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — Українська православна парафія св. Тройці в Ірвінґтоні, церква якої приміщується при 836 Лайонс евеню, влаштовує в неділю 9 ц. травня Великоднє Свячене, День Матері і День св. Юрія Переможця. Святочне Богослуження розпічнеться о год. 10-ій ранку. Після Богослуження відбудеться Свячене-обід з мистецькою програмою і участю церковного хору ім. Д. Бортнянського під дириґентурою інж. Д. Олійника, виведенням весняних гагілок під проводом пані І. Кононів, молодих піяністів і піяністок — членів Парафії, бандуристів, декляматорів тощо. Парафіяльний Уряд запрошує на ці урочистості парафіян і українську громаду.

ПЛЕНУМ ЦЕСУС

Управа Центрального Союзу Українського Студентства (ЦЕСУС) повідомляє усі українські студентські союзи та українські ідеологічні та конфесійні студентські громади, що черговий Пленум ЦЕСУС відбудеться в суботу, 22-го травня 1976 р. в Торонто, Канада. В програмі Пленум-у будуть обговорені IУ Світовий Конґрес ЦЕСУС, який відбудеться в днях 12-15 серпня ц. р., фінансові справи,, статут ЦЕСУС, та діяльність українського світового студенства.

СТУДІЙНО-ДИСКУСІЙНИЙ СЕМІНАР

Ню Йорк. — Заходами Тимчасового Секретаріяту Конґресу Української Вільної Політичної Думки (КУВПД) в неділю, 9-го травня ц. р. о год. 3:30 по полудні тут в приміщенні Українського Інституту Америки, 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться студійно-дискусійний семінар з доповіддю проф. Івана Лисяка-Рудницького на тему: „Що робити?". По доповіді — відповіді на питання, короткі виступи для обговорення теми і заключне слово.

ВИСТАВКА КАРТИН БАРАНСЬКОЇ

Сонні Перчейз, Н. Й. — Заходами Мистецького Факультету Нюйоркського Стейтового університету тут розпочались у вівторок, 4-го травня ц. р., і триватиме до 11-го ц. м. самостійна виставка картин Христини М. Баранської, яка приміщується у Галерії Нюберґен музею. Христина М. Баранська відома вже українській громаді з численних збірних виставок та ілюстрацій малюнків в журналах.

У студентських виставках кількаразово здобула перші нагороди за свої образи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City. N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31. 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Народ хоче жити

Згідно з повідомленням кореспондента „Ню Йорк Таймсу" з Тбілісі, столиці Грузії, в тій поневоленій Москвою країні тепер уже „на денному порядку" є вибухи підкладених бомб та підпали урядових будинків. Остання більша експльозія підкладеної бомби трапилася в половині минулого місяця в будинку Ради Міністрів Грузинської ССР і про неї, щоб заспокоїти населення, була змушена повідомити місцева телевізійна станція, хоча такі і подібні події в Совєтському Союзі не тільки промовчуються, але часто і судять та карають за „антисовєтську пропаганду" тих, що про це говорять. Не диво, що на Захід майже не продістаються вістки про подібні випадки, хоча вони траплялися в минулому і трапляються сьогодні не тільки в Грузії, але також в інших підсовєтських „республіках", включно з Україною.

Вістка, що акти підкладання бомб та підпалу урядових будинків в Грузії є „на порядку дня", має свою вимову. Правда, західні кореспонденти не є стовідсотково певні, що ці акти є ділом грузинських націоналістів, бо припускається також можливість, що їх допускаються „спекулянти" з економічних, а не національних мотивів. Можна здогадуватись, що поширювання поголосок про підкладання бомб та підпал будинків „кримінальними", совєтська пропаганда намагається відвернути увагу від наявнеї істини, що ці акти є революційними актами грузинських націоналістів-самостійників.

Існує вже багато фактів і показників, включно з заявами та писаннями деяких дисидентів, які дозволяють на припущення, що в передбаченому часі можна очікувати посилення і поширення революційних акцій в національних „республіках" Совєтського Союзу. Щойно в останньому часі почали продіставатись на Захід сумнівні вістки про такі революційні акти і виступи в совєтській тюрмі народів. Останнє повідомлення з Тбілісі їх потверджує. З цього також можна робити висновок, що як цих революційних актів не може вже скривати навіть совєтська пропаганда і якщо вони вже продістаються також у вільний світ, то ситуація може бути далеко серйозніша, ніж це на перший погляд могло б здаватися.

Такий розвиток цілком логічний і можна б тільки дивуватись, якщо б його не було. Причинилися до нього на свій лад і сама совєтська пропаганда, розтрублюючи перебільшені пропагандивно вістки про „визвольні рухи" в демократичних країнах, а теперішній русифікаційний генеральний наступ московських верховодів на не-російські народи ,який — за словами самих же недавніх совєтських дисидентів — дійшов до „нестерпного стану", раніше чи пізніше мусить довести поодинокі народи до логічного висновку, тільки революцією та збройним повстанням можна врятувати себе від неминучої загибелі.

У Москві мусять здавати собі з цього справу, на що вказують також західні спостерігачі і кореспонденти, вважаючи, що саме ця свідомість загрози збройно-революційних зривів до боротьби за волю поневолених народів є одною з головних спонук придуманої в Москві і наївно прийнятої на Заході політики детанту.

Кожний нарід хоче жити і кожний нарід прагне волі і незалежности. Прагнуть їх зокрема поневолені народи Совєтського Союзу, яким в сьогоднішній ситуації не залишається вже ніщо інше, як збройні визвольні зриви.

Латинська Америка на черзі

Пожвавлена діяльність і кмітливість совєтських „дипломатів" і агентів в країнах Латинської Америки вказує на те, що Москва, способом Анголі, зацікавлена в поширенні „визвольної війни" на цьому обширі світу. Нещодавно відбулася в Москві так звана „наукова конференція", що її організував Інститут Латинської Америки, який існує при Академії Наук СССР і в якій взяли участь представники майже усіх комуністичних партій з того обширу. Темою конференції була: „Національно визвольна і революційна боротьба в Південній Америці". Західня преса звітує, що представники комуністичних партій Континенту широко обговорювали тему „кризи капіталізму" у своїх країнах і „ролю робітничої кляси в революційному процесі". Педро Саад, представник Еквадору, який, з незрозумілих для інших делегацій причин відогравав на конференції провідну ролю, заявив у своєму виступі, що генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв на XXV з'їзді в Москві недвозначно відмічував важливість діяльности комуністичних партій в Південній Америці і обіцяв дати тим партіям значну допомогу для „революційної діяльности". Крім Еквадору, в конференції брали участь також представники Панами, Колюмбії, Нікараґуа та інших країн.

Не випадково до цієї теми висловився також популярний в СССР і поза його кордонами совєтський журнал „Международная Жізнь", який у березневому числі присвятив чимало уваги „новим реальним умовинам", які створились на територіях Латинської Америки, після ніби то катастрофальних невдач політики ЗСА на тому обширі. „Цілий ряд країн Латинської Америки, — говориться у статті журналу, — націоналізував закордонну власність і скоординував свої виступи на міжнародних форумах". Автори статті в журналі „Международная Жізнь" уважають, що „вже розпочався процес боротьби, що є частиною процесу світової революції".

Обидва ці випадки, конференція в Москві і невипадкова стаття в совєтському журналі, вказують на те, що в найближчому майбутньому треба очікувати пожвавленої активности, а може навіть і відкритих виступів комуністичних партій в Латинській Америці, бо Москва зацікавлена в тому, щоб знівечити там почини ЗСА в галузі співпраці і довести до хаосу та протиріч, а опісля вже втопити у власній крові латино-американців рештки їхньої справжньої свободи, якою вони ще сьогодні користуються.

І. Пачановський

НОРВЕГІЯ, СССР І ШПІЦБЕРҐЕН

Далекий арктичний острів Шпіцберґен, на якому живе більше ведмедів ніж людей, став неправдоподібно предметом політичного спору між Норвегією, суверенним правителем острова, і СССР. До того спору дійшло на минуле Різдво, коли совєтчики несподівано привезли чотирьох жінок до одинокого бараку, призначеного для людей, які працюють на невеличкому летовищі. Згідно з розумінням місцевих норвезьких правил, ті бараки ніколи не могли бути вживані, як подружні мешкання, одначе совєтські власті дивляться на цю справу інакше, а згадані жінки відмовилися уступити. Норвезькі робітники домагаються, щоб тих совєтських „поселенців" виселено з Шпіцберґену. Проте, майже після трьохмісячних переговорів і листування між совєтським Аерофлотом і норвезькою повітряною комунікацією в справі т. зв. „бабської війни", справа опинилася в сліпій вулиці. Деякі офіціяльні норвезькі представники кажуть, що ціла справа незабаром опиниться перед арбітральним норвезьким судом, і що тих жінок забере з острова поліційна ескорта. Один урядовий представник висловився про цю справу ось так: „Ми могли замкнути їм електрику, але сподівалися, що цю справу полагодиться в більш людяний спосіб". Одначе, багато норвежців, які беруть під увагу цей останній совєтський „жарт", кажуть, що властне норвезькі власті повинні були замкнути електрику.

Совєти поширюють свої впливи довкола Шпіцберґену з того часу, як стали там добувати вугілля 40 років тому. Вони перевищають норвежців у відношенні 2 до 1 на Шпіцберґені, який має всього 2.000 населення. Совєтські робітники, які живуть у двох копальняних селищах — Баренбурґу і Піраміден, зуміли здобути для себе свого роду де факто незалежність, тому норвежці нібито були проти того, але насправді не виступали рішуче проти них. Совєтчики часто відмовлялися зареєстровувати авта й літаки, порушували ліценції й поштові правила та незаконно полювали на норвезьких звіринних заповідниках.

Острів Шпіцберґен лежить 400 миль на північ від норвезького північного побережжя із совєтськими арктичними островами і творять свого роду ворота до моря Баренца — надзвичайно важного морського шляху з теплою водою для совєтської корабельної бази в Мурманському на Кольському півострові. Мурманськ, пристань для совєтської північної фльоти, коло 175-ти підводних човнів, уважається головною нуклеарною базою для нападу на Англію і ЗСА. Совєти старалися переконати Норвегію, щоб установити спільну адміністрацію цього стратегічного архіпелягу, одначе Норвегія, член НАТО, відмовилась вести дискусію в цій справі. Коли Норвегія приступила до НАТО після II світової війни, совєти обвинувачували її, що її участь у НАТО збільшить напруження в цім обширі. Щоб вдержати рівновагу на Півночі, Осльо відмовилось дозволити на постійне стаціонування не-норвезьких військ НАТО в Норвегії. Одначе, кожної зими яких 3.000 вояків британського війська переводять сезонові маневри в північній Норвегії, а норвежці розглядають британську пропозицію про збільшення війська до 5.000. В надзвичайно гострій статті совєти остерегли недавно Норвегію перед зміною тієї основної політики. Тим часом норвезький уряд, що складається з членів партії праці, постановив ужити строгіших засобів супроти совєтів на Шпіцберґені. Норвегія сподівається збільшити свій вплив на Шпіцберґені так, що держава перебере приватні норвезькі копальні в Льонґєрбєн, що є єдиним норвезьким торговельним підприємством на Шпіцберґені. Держава задумує перебрати для себе всю службу Шпіцберґену, яка тепер в цивільних руках. Досі ці обов'язки виконувала копальняна фірма.

Совєти ,видно, рішилися вдержати свою перевагу 2:1 у відношенні до норвежців. Коли стало відомим, що Норвегія задумує почати нові копальняні роботи і задля того зайняти ще нових 600 робітників, совєти зараз же внесли подання, щоб їм дозволено збудувати на Шпіцберґені устаткування для заморожування продуктів.

Норвегія сподівається, що ЗСА, Британія і Франція, як сиґнатари угоди з 1920 року, яка ґарантує суверенність Норвегії, мають мати однакові права для використовування природних багатств острова і збільшать своє заінтересування в цій області. Одначе, крім небагатьох европейських і американських робітників, що займаються свердлуванням, Шпіцберґен є совєтсько-норвезькою колонією. Коли взяти під увагу те, що совєти бояться, щоб їх не шпіонували із Шпіцберґену, то Москва буде настоювати, щоб Норвегія строго контролювала всяку постійну американську присутність на острові. Стратегічне положення области причинилося також до припинення всяких спроб Норвегії і СССР дійти до порозуміння в справі границь між ними на морі Баренца. Геологічні досліди вказують, що на дні моря Баренца є величезні поклади нафти. Норвежці пропонували половинну лінію тієї розв'язки, так само як Британія і Норвегія в свій час порозумілися в справі Північного моря, одначе совєти домагаються багато більших прав на морі Баренца.

о. д-р Ю. Шумовський

МАСОНСТВО, ЙОГО ІДЕОЛОГІЯ І ОБРЯДИ

I

Масонство, франкомасонство чи вільні каменярі — це релігійно етичний рух, що за свою організаційну форму має таємничі товариства, в деякому випадку подібні до африканських релігійних товариств, т .зв. „соцієте сакре".Виникло масонство на початку ХУІІІ віку в Англії, пізніше поширилось майже по всій Европі. Ідеологічно ця релігійна течія спрямована проти демократизму, матеріялізму та вільнодумства. Свою організаційну форму масони прийняли від середньовічних каменярів - будівників храмів, які мали спільні знаряддя будівництва, місця їх сховищ та житла — льожі.

Масони надали своїм льожам замкнутого містичного характеру. Вступ до них, стосунки поміж ними, проведення зборів відбувається потаємно при замкнутих дверях з певним ритуалом. Ідеологія масонства в цілому містично - релігійна, однак, виходячи з основних догм християнства, масони впадають в окультизм, астрологію та магію. Часами вони беруть реакційну участь проти існуючого державного устрою і політичних напрямів, що властне спричинялось не раз в Росії, на Україні та в інших державах до офіційного замкнення масонських льож чи їх заборони.

Головною ідеєю масонства є „самозвершення людини", боротьба зі злом, що часто буває темою їхніх проповідей і дискусій. За навчанням масонів зло, тимчасово взявши зверхність над добром в житті людини, завдяки зусиллям людини (масона), за допомогою проведення, буває поборене, і добро знову панує і має зверхність над злом. За віруванням і визнанням масонів первопричиною зла є незавершена природа людини, тому робота над нею, — і як вони в даному випадку називають, людину „диким каменем", людину зо всіми гріховними немочами та недоліками, перетворення її в т .зв. „кубічний камінь" (тобто позбавлення душі людської від усяких вад), — рахується головним завданням масонів. Залежно від ступеня масонства членів поступово відкриваються таємниці проведення і знання. Нижчий член, переходячи до вищих ступенів, поступово знайомиться з новими таємницями їх навчання, обрядів та відкриття.

Між іншим, до масонських відкрить належить цікава леґенда про Майстра, будівничого Соломонового храму. Отож, як і Біблія згадує, Хірам чи Адомірам, котрому цар Соломон доручив будову святині, мав безліч робітників різної спеціяльности, і щоб відокремити їх і не помішати, не помилитись, Соломон користав з відповідних знаків і слів. Трос з робітників забажали довідатись від майстрів таємне слово -назву, і насильством намагались вирвати цю таємницю у Хірама. Отримавши категоричну відмову від нього, вони вбили майстра Хірама і закопали його в далечині на горі, зазначивши лише місце його поховання гілкою акації. Коли нарешті інші майстрі відкрили місце поховання Хірама, то чудесним способом та гілка акації розцвіла.

Відкопавши тіло забитого Хірама, занесли його до храму, надягнувши при тому білі рукавички в знак того, що ніхто з присутніх не пов'язаний з замордованням Хірама і руки їх чисті й білі як сніг. Масонський ритуал в багатьох випадках пояснювався цією леґендою, а деталі і факти з неї трактуються як символи масонства. Так, наприклад, в деяких льожах масонства під час вручення білих рукавичок новому членові, урочисто бралась з останнього клятва; що ці рукавички „ніколи не будуть збруджені кров'ю його зверхників".

У Росії особливо активною була масонська льожа „розенкрейцерів", що мала зв'язок з німецькими масонами, які повчали, що „божественний огонь горить у безсмертній душі людини", і вони так, як і інші масони, поширювали культ любови до смерти та пропаґували ідею „непротивлення злу насильством", закликаючи нарід до самовдосконалення.

На Україні перша льожа, — її назва була „Безсмертя", — виникла в Києві в 1784 році. Наприкінці ХУІІІ ст. масонські льожі існували ще і в Харкові, Одесі, Кременчузі, Житомирі та в Дубно, а пізніше заіснувала масонська льожа і в Полтаві, до котрої належали свого часу І. Котляревський, С. Кочубей, В. Лукашевич, В. Тарновський та інші.

Як я вже згадував, масонські льожі були розповсюджені в Европі і то головним чином у Франції, Англії та Німеччині. В час окупації німцями Франції під час Другої світової війни, німці, як і Совєти, були ворогами масонства, і тому гітлерівська влада замкнула всі масонські льожі у Франції та навіть зробила виставу всіх важливих документів релігійного культу масонів у Парижі, поміж ними і списки головніших членів масонства. В числі членів масонства і то високої ранґи там фігурували і наші праправославні ієрархи, духовенство та світські особи. У мене в архіві Французького Інституту Чорної Африки в Бамако, директором якого я був, знаходились журнали у французькій мові „Масонері", в котрих описувалась вистава паризька масонерії і у списках там подані в дуже високім ступені митрополит Евлогій, прот. Зіньковський, о. Ліперовський. секретар митрополита Евлогія Аметістов та богато інших.

(Продовження буде)

Роман С. Голіят

ПОЛЯКИ ПРО 1941-1945 РР.

POLACY W RADZIECKIM RUCHU PARTYZANSKIM 1941-1945. Mieczysław Juchniewicz. Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej. Wojskowy Instytut Historyczny. Warszawa 1975. 482 сторін.

Для дослідника подій 1941-1945 рр. праця Мечислава Юхневіча буде в дечому допоміжним джерелом у насвітлюванні подій того часу. Годі сподіватися від автора об'єктивного насвітлення історії недавнього минулого бо вже самий заголовок вказує на односторонній зміст цієї праці. Автор не спромігся дати безстороннього насвітлення історії свого народу того часу, то що ж уже й казати про ті десятки списаних сторінок цієї книжки, де згадується про українську проблематику й участь українців у боротьбі з большевизмом і гітлеризмом.

Автор починає свою працю від 22-го червня 1941-го року, коли то „гітлерівська Німеччина вчинила чергову агресію, підступно напала на СССР. З кінцем 1941-го року під гітлерівською окупацією знайшлася значна частина радянської території, в тому ціла Білорусь, більша частина України, Молдавії, Естонії, Литви, Лотви і деякі західні терени Російської СФСР" (стор. 13).

У розділі „Проблеми буржуазно - націоналістичного руху — українського, біло - руського, литовського" Юхнєвіч намагається переконати читача, що у „Західній Україні гітлерівська влада знайшло союзника в українських націоналістах (ОУН), які у вересні 1939-го року чинно попирали агресію Гітлера проти Польщі. Боївки ОУН допомагали німецькому війську, доконуючи нападів на польські державні установи і. т. д. Провідники ОУН 19-го квітня 1940-го року склали Гансові Франкові в Кракові декларацію льояльности і пропозицію співпраці." (стор. 18.)

Покликаючись на працю Армстронґа, „Юкренієн Нешеналізм", Юхнєвіч згадує про розлам в ОУН на дві групи: Бандери і Мельника. Тут читаємо про працю полк. Альфреда Бізанца, проф. Володимира Кубійовича, який очолив Український Центральний Комітет. Автор називає помилково: „д-р Владімір Кубійович, колишній доцент у-тету Яна Казімєжа у Львові". Він був доцентом на Краківському університеті.

Далі читаємо, що „на весні 1941-го року створено „Український Леґіон", вишкіл якого перепроваджувано в районі Криниці й Дуклі. В травні 1941-го року цей леґіон поділено на 2 батальйони „Нахтіґаль" під проводом оберляйтенанта д-ра Ганцнера; батальйон „Роланд", під керівництвом майора Евгена Побігущого. Після вислання на терени Західньої України Леґіон отримав новий провід в особах: капітана Романа Шухевича (пізнішого генерала „Тараса Чупринки" — командира УПА)) з рамени УПА, та оберляйтенанта проф. д-ра Теодора Оберлендера — з рамени німецького командування.

Автор, покликуючись на ряд передвоєнних статистик перепису населення, приходить до висновку, що „На території Західньої України, Західньої Білорусі і колишньої частини Литви, які знаходяться в границях СССР, в загальній поверхні 179 тисяч кв. клм., мешкало около 10.7 мільйонів людей. Як „правдоподібно реальне" число поляків на тій території, жило приблизно 3.2 до 3.3 мільйонів поляків." (стор. 27.)

„В липні і серпні 1941-го року дійшло до конфлікту між гітлерівськими властями і провідниками відламу ОУН (Бандери). Разом з групою Оберлендера і батальйоном „Нахтіґаль" прибули до Львова провідники бандерівського відламу УПА, які проголосили „Самостійну Україну" і склали уряд". Покликуючись на працю Р. Ільницького „Дойчлянд унд ді Украіне 1934-1945", автор каже, що це проголошення" колідувало з німецькими плянами, тому, 11-го липня 1941-го року гітлерівці зліквідували „уряд" Стецька. Видано закон, делеґалізуючи всі українські партії. На їх місце дозволено зорганізувати т. зв. Український Допомоговий Комітет. Усі керівні становища міської адміністрації перебрали німці, а від 1-го серпня 1941-го року приєднано „полуднево - західні области України (область Львівську, Станиславівську і Тернопільську), як дистрикт „Галичина" до Генерального Губернаторства. Це викликало розчарування в націоналістичному таборі" (стор. 19).

„На спротив польського населення супроти гітлерівського окупанта на обговорених теренах вирішний вплив мала політика гітлерівської влади у відношенні до поляків, виявлена вже в кілька днів після зайняття тих земель. Розпочалися масові арешти й екзекуції. Вночі, з дня 3-го на 4-те липня 1941-го року, німці арештували у Львові кількадесят найвизначніших представників польської інтеліґанції, з яких 25, з колишнім прем'єром польського уряду проф. Казіміром Бартлем, і визначним письменником Тадеєм Бой - Желенським на чолі, тієї самої

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВЕЛИКОДНІ ГАЇВКИ — СІЛЬСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

(2)

6) „Горобчик". Дівчата ловляться за руки і роблять коло. В середину кола ставлять малу дівчину. Це „горобчик". Коло - круг дівчат крутиться, а дівчата співають:

„Горобчику, маленька
пташко,
Не вилітай з зеленого
ліску".

Нараз ціле коло стає, а одна з дівчат питає горобчика:

„Маєш уже гніздо?"

А горобчик відповідає:

„Маю".

Коло знову крутиться і співає пісеньку: „Горобчику маленький"... Коли другим разом коло знову стане на місці, якась друга дівчина ставить горобчикові інше питання: „Пташко, чи вже нанесла ти яйця?" Горобчик - дівчинка на кожне питання відповідає „так".

І знову повторюється кружіння, співи і запитання горобчикові: „А вже на них сидиш?" „А вже яйця наклювалися?" і т. д., а накінець: „Чи вже горобчики вилетіли?" А горобчик відповідає на кожне запитання „так" або „уже".

Коли вчули дівчата, що горобчики вже вилетіли, беруть горобчика - дитину на руки і підкидають її вгору.

В „Горобчика" граються ще й іншим способом. Дівчата стають колом, тримаються за руки, а в середину ставлять з-поміж себе одну дівчину. Ціле коло крутиться і співає:

„Ой мій малий горобчику,
Чи був ти в городейку?
Чи видів ти, як цигани
скачуть?"

Почувши таку співанку, дівчина всередині кола скаче та співом відповідає: „Ой так, так цигани скачуть". відміною, що замість слова „цигани", дівчинка в колі наводить слова: „панове", „хлопи", „невістки", „дівки" тощо. На це і горобчик в середині кола подібними словами відповідає.

7) „Миша". Дівчата тримаються за руки, творять коло і цим колом крутяться навколо. Одна з дівчат бігає всередині кола. Часом коло пускає її поза коло. Ця дівчина, що бігає в колі і вибігає поза коло, — це „миша". Поза колом бігає друге дівча — це „кіт". Кота всередину кола дівчата не пускають. Одначе кіт старається зловити мишу тоді, коли миша вибігає за коло. Це не так легко, бо коло сприяє миші. Остаточно таки котові пощастить мишу зловити і гра кінчається. Дівчата, ходячи в колі, приспівують: „Біжи в поле, мишко, в поле а ти кітко ,за нею, скоро догониш, та її кісточки потоврощиш". Цей спів повторюється так довго, доки „кіт" не зловить „мишку".

8) „Круг". Три дівчинки сідають на траву так, що творять трикутник. Інші дівчата ловляться за руки і окружують дві з сидячих дівчат так, що дві з них лишаються в півкрузі, а третя на вільнім місці. Круг, чи властиво півкруг, безперестанку кружляє так, що на переміну лишається за кругом все інша дівчина.. Дівчата в крузі співають:

„Вербове колесо, колесо
Коло гостинця стояло,
Троє див видало:
Одне диво — на діди,
Друге диво — на баби,
Третє диво — на дівки.

Здогадався один
ся женити,
І загав пиво варити.
Ще пиво не скисло,
А вже ся калік натисло,
Ще пиво не пили,
А вже ся каліки побили".

9) „Дід". Дівчата ловляться за руки і творять коло. По середині кола сідає дівчина, що тепер буде „дідом". Дівчата колом безперестанку ходять навколо і співають:

„Ой встань, діду, на ніжки,
баба пече періжки".

Почувши такий приспів, „дід" встає і з-весела скаче, а дівчата дальше співають:

„Ой дід, дід розскакався,
ой дід, дід розгулявся".

Дід знову сідає на землю, а дівчата продовжують спів:

„Вставай, діду, гуси
пасти".

По цих словах, дід одначе не встає, удає хворого, стогне та плаче, а дівчата діда жалують, співаючи:

„Ой дід, дід розхворівся,
ой дід, дід зажурився"...

Ця гра тягнеться довго, бо дівчата приспівують дідові все нові та нові накази, напр.: „Ой встань, діду, вівці пасти" і т. д. Дід одначе ніякої праці виконувати не хоче та все плаче і нарікає, що не годен, а дівчата йому приспівують:

„Ой дід, дід розхворівся"...

Але коли дівчата заспівають „Ой встань, діду, м'ясо їсти" або „кашу їсти" чи щось подібне, дід радісно встає та скаче, а дівчата йому знову приспівують:

„Ой дід, дід розскакався,
ой дід, дід розгулявся".

На кінець дівчата заспівають:

„Ой встань, діду, дівчат
цілувати".

(Тут цікавіше, якщо ролю „діда" виконує хлопець). Дід вискакує і цілує одну дівчину за другою, а дівчата йому приспівують:

„Ой дід, дід розскакався,
ой дід, дід розцілувався",

— і цим забава кінчається.

10) „Чадо". Ця гра полягає на тому, що дівчата тримаються за руки і крутяться в крузі. Дві дівчини, що бігають за кругом, ставлять різні питання другим двом дівчатам, що бігають всередині круга:

„Де ти, моє чадо було?"

А зі середини круга відзиваються:

„А ми його не виділи".

Співати допомагають усі дівчата, ті, що в крузі, і ті, що за кругом.

(Продовження буде)

ПОЛЯКИ ПРО 1941-1945 РР.

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ночі розстріляно на Вулецьких Знесіннях у Львові". Автор покликується на джерело й подає список усіх, які були розстріляні, згадуючи, що арештуванням і екзекуцією професорів керував СС-Гавптштурмфюрер Ганс Крюґер. Він цитує паризьку „Культуру" з 1944 року, ч. 44, але від себе додає, що деякі автори твердять ,що вбивства доконав спеціяльний батальйон українських націоналістів „СС Ніахтіґаль", створений Абвером. „Одначе, ця справа ще не була вияснена" (стор. 31-32).

Ця книжка має десятки фотографій партизанів, колишніх членів КПЗУ, КПП, ППР та співколяборантів совєтської окупаційної адміністрації Західньої України з років 1939-1941, які під керівництвом совєтських аґентів вели підпільну роботу в запіллі фронту, ба, навіть організували партизанські відділи.

Юхнєвіч твердить, що „більшість поляків, які займали пости в тереновій окупаційній адміністрації, мали на увазі передусім інтерес населення, саботували зарядження німецьких властей, допомагали населенню в потребах... Певне число поляків було затруднене в загальній і господарській адміністрації окупанта на становищах: посадників менших міст і містечок, голів районів, війтів і солтисів, у службі порядковій і в допоміжній поліції". (стор. 34). Мабуть „забув" автор згадати про польських „райхсдойчерів" і „фольксдойчерів" та участь поляків на службі „ґестапо" і кримінальної поліції.

Дальше читаємо, що „спроби утворення польського політичного і військового підпілля, зв'язаного з урядом генерала Сікорського, пляновано на теренах колишніх східних воєвідств уже восени 1939 р." (стор. 36).

На 83-ій стор. між десятками фотознимок, знаходимо світлину з таким підписом: „Ксьондз Вільгельм Кубша (з парохії Поціче, коло Лунінца), партизан радянського партизанського відділу ім. В. Леніна в Пінській області, капелян І-ої Дивізії Піхоти ім. Косцюшки".

Низка мап уводять читача в рейд совєтських партизанів під проводом Колпака і Медвєдєва. Автор з признанням висловлюється про тих поляків, які разом з українськими комуністами творили партизанські загони і під командою совєтських висланників завдавали ударів німцям. Він час до часу хвалить дії Армії Крайової, яка по упадку Польщі в 1939 році почала розбудовувати свою сітку на території передвоєнної Польщі. Найперше організатори АК створили централю у Варшаві, відтак клітини у Вільні і Львові. Вже в 1940-му році зв'язок зі Львовом був перерваний, бо совєтсько - німецький кордон був сильно стережений і кур'єри не могли перейти Сяну.

У Львові округу „Служба Звицєвства Польскі" зорганізовано восени 1939 р. Її організатором був майор Нєвяровський, який прибув з Варшави. В березні 1940 р. були спроби створити тут округу Но. 3 „Звйонзку Валькі Збройней". Провідником назначено організатора СВП, генерала бриґади Міхала Токажевського-Карашевіча, колишнього керівника ОК УІ Львів. Совєтська влада безпеки арештувала генерала Токажевського під час його переходу границі на Сяні. На терені Львова і Станіславова восени 1939 р. створено також інші конспіраційні організації, як наприклад, „Верні Польсце", яка гуртувала „пілсудчиків" і спиралася на леґіонових кадрах". (стор. 38).

В 1944 р. у партизанських відділах перебувало заледве 3,050 людей з того 2,150 на окупованих теренах Західньої України, Західньої Білорусі і Віленщини. Нові кадри вояків вишколювали 32-ох офіцерів - шкочків, яких перевишколено у Великій Британії (стор. 42).

Про українські націоналістичні угрупування і їх підпільну роботу автор згадує так: „Помимо певних програмових різниць, відламами українських націоналістів (бандерівці, мельниківці, бульбівці й інші) нападали на польські села та з однаковою жорстокістю мордували поляків" (стор. 152).

Автор докоряє польському націоналістичному підпіллю АК, що не йшло з большевицькою партизанкою, ба навіть деколи мали з ними збройні сутички. Тим більше він не задоволений з дій УПА, Дивізії „Галичина", української поліції, членів якої, за статистикою АК у Львові, було 800 осіб.

„На деяких теренах, слабше контрольованих німцями, ОУН проголосила винищування поляків. Згідно з даними команди відтинку АК Львів, на підставі потверджених мадярських джерел, у відділах УПА було приблизно 30 тисяч людей, при чому те число постійно зростало. Німецькі джерела лише в одному станиславівському воєвідстві оцінювали стан банд УПА в травні 1944 р. на приблизно 29 тисяч. У зв'язку з приготовленням до запляновaного повстання, провід УПА зробив дальші кроки до збільшення сил". Тут автор подає 14 точок розпорядку проводу УПА для населення. „1) До дня 25-го лютого 1944 р. війти громад мають перевести список мужчин - українців у віці від 18-55 років. Усіх тих мужчин поставити в мобілізаційне поготівля. Вони мають чекати на дальше розпорядження. 2) Реєстрація професіоналістів і т. д.

Юхсєвіч навіть прощає тим усім полякам, які працювали в німецькій адміністрації, бо вони, за його словами, „мусіли, бо їх німці примусили", як керівники лігеншафтів і інших. Годі повірити, щоб члени АК, які працювали на летовищі в Харкові, всипували до моторів літаків цукор і металевий порох, що „в той спосіб у 1942 р. спричинили аварію трьох літаків, які експльодували в повітрі" (стор. 140). Та група АК в Харкові, яка працювала для фірми „Тод", збирала також інформації і передавала їх місцевому совєтському антифашистівському підпіллю.

На стор. 203-ій читаємо, що Камінський і Іван Бєлов зробили 9-го лютого 1944-го року замах на віцегубернатора й шефа уряду дистрикту „Галичина" д-ра Отто Баувера й шефа канцелярії губернаторства д-ра Гейнріха Шнейдера. Автор твердить, що обидва „найвизначніші розвідники і диверсанти періоду Другої світової війни" згинули з рук українських націоналістів 2-го березня 1944-го року, яких „підступно втягнуто в пастку" (стор. 203).

В кінцевому слові Юхнєвіч пише, що: „в Західній Україні в засаді цілий нарід був заанґажований у боротьбі. Ситуація не дозволяла на те, щоб хтонебудь з мешканців села, так серед поляків, як і українців, міг залишитися осторонь. Українське населення висловилося ,або по стороні совєтського партизанського руху, або по стороні організації націоналістів. І якщо не брало чинної участи, то щонайменше співділо, спомагало одних, або других. Польська людність була в цілості проти окупанта і українських націоналістів; частина в'язала свою долю з підпіллям, пов'язаним з еміґраційним урядом у Лондоні, частина — з совєтським партизанським рухом".

Автор на підставі низки зіставлень припускає, що в совєтських партизанських рядах на Литві, Латвії, Білорусі, Західній Україні і в Молдавії було від 5 до 7-ми тисяч поляків. Але „на протязі цілого періоду боротьби не дійшло до задовільної розв'язки співділання партизанських одиниць Армії Крайової і совєтської партизанки" (стор. 382).

„Польський буржуазний еміґраційний уряд у Лондоні до кінця не хотів погодитися з приналежністю земель Західньої України, Західньої Білорусі і Віленщини до СССР. Він намагався цю проблему, пересуджену вже 1-го грудня 1943-го року на конференції в Тегерані, розв'язати шляхом збройного повстання (криптонім „Бужа"), будучи у своїй основі збройною і політичною антисовєтською демонстрацією" (стор. 283).

Автор ані словечком не згадує у своїй праці про пакт Москви з Берліном, про масакру москалями 10,000 польських офіцерів в Катинському лісі. Про польське насильство над Заользям. Про масові вивози на Сибір польського й українського населення в 1939-1941 рр., автор лише каже, що: „кілька тисяч поляків з тих земель у роках 1939-1941 були переселені до північних і східніх теренів СССР, до области Архангельської і Казахстану.

Що ж допера можна сподіватися від польського автора в українських справах, коли він не може бути об'єктивним у насвітлюванні своїх власних національних проблем з недавнього минулого.

ЗВІТ

З ПАМ'ЯТНИКОВОЇ КАМПАНІЇ НА БУДОВУ КРАЙОВОГО УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО СОБОРУ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ У ВАШІНҐТОНІ, Д.К.

Пресове Звідомлення ч. 3. (від 1-го груд. 1975 до 1-го бер. 1976).

Українська Католицька Церква Пресв. Родини у Вашінґтоні, Д.К. одержала слідуючі Пам'ятники та Пожертви від Парафіян і Приятелів з Злучених Стейтів Америки, Канади й Европи на будову Українського Католицького Крайового Собору у Вашінґтоні:

111	Пам'ятників від членів Парафії Пресв. Родини	$429,642.00
1	Пам'ятник від Українських Отців Редемптористів	50,000.00
16	Пам'ятників та 93 Пожертви від Не-Парафіян	20,987.50
128	Пам'ятників та 93 Пожертви на суму	$500,629.50

Пам'ятники — це заяви зроблені на будівельний фонд — Парафіянами та Не-Парафіянами, на сплати продовж 5 років. До 1-го березня, 1976 р. ми одержали $61,513.50 готівкою з цієї грошевої кампанії.

ПАМ'ЯТНИКИ від Не-Парафіян
(мінімум $300.00)

$5,000.00 від Івана Стогрина, Ричмонд, Вір.; $1,500.00 від Івана Масляка, Сарасота, Фло.; $500.00 від Данила Б. Сокольського і Павліни Конюх Сокольської, Ню Лондон, Конн.; По $300.00 від 1) Луки й Анни Масиник, Централія, Па.; 2) Василя й Ольги Литвин, Нейполс, Флорида; 3) Анни Г. Сухої, Питсбурґ Па.; 4) Едварда І. Денеґи, Бруклин, Н. Й.

Пожертви (до $300.00)

$200.00 від Дели Гринь, Джанстовн Сіті, Н. Й.; По $100.00 від Анни Яблонської, Клифвон, Н. Дж.; Родини Михайла Федори, Питсбурґ, Па; $70.00 від Євдокії Помаран, Вінніпеґ, Ман.; По$50.00 від Єпископа Мирослава С. Марусина, Рим, Італія; Івана і Наталії Павлов, Іст Бронсвик, Н. Дж.; Мирослава Т. Чернецького, Саскатун, Саск.; По $25.00 від Романа і Божени Сахно, Ричмонд, Вір.; Марії Мулвані, Миклін, Вір.; Пані Йосиф Кокошки, Фалл Ривер, Масс.; Константина і Стефанії Арнолд, Ітонтавн, Н. Дж., Анни Іванців, Фалл Ривер, Масс.; По $20.00 від Марії Ківацької, Ню Йорк, Н. Й.; По $10.00 від о. Василя Яремака, Нюарк, Н. Дж.; Мих. і Юстини Дрост, МиКіспорт, Па.; Мих. Роблонського, Вілкес Баре, Па.; Марії Городецької, Рочестер, Н. Й.; По $5.00 від Григорія і Леони Канських, Дикинсон, Н. Д.; Сестри Ґреґоріти, С.Л.Н. Арлінґтон, Вір.; Йосифа Труша, Юніон, Н. Дж.; Мих. Марущака, Вілмінґтон, Дел.; По $3.00 від Анни Вихристи, Вінніпеґ, Ман.; По $1.00 від Михайла Федена, Ст. Пітерсбурґ, Флорида; Дмитра Савкевича, Гримзбі, Онт., Канада.

Пожертви
(На Собор — в пам'ять пок. Аполінарія, Павла Данилюка з Вашінґтону, Д.К.)

$100.00 від Андрія Лемка і Синів, Порт Табеко, Мд.; По $50.00 від Юліяна і Стефанії Осадци, Вайт Плейнс, Н. Й.; Модеста і Люби Осадци, Пассейк, Н. Дж.; Романа і Віри Павлюків, Ню Йорк, Н. Й.; Богдана Осадци, Парма, Огайо; $37.00 від Елеонори, Анни Самет, Колюмбія, Мд.; По $30.00 від Ярка й Ольги Зозулі, Ріґо Парк, Н. Й.; По $25.00 від Мих. і Люби Терпак, Ферфакс, Вір.; Воб і Елис Тетро, Рестон, Вір.; від Роджера Нітз, Американської Амбасади, Москва; Ейнджен О. Вирн, Арлінґтон, Вір. та Приятелів з Департаменту Рільництва ЗСА; Богдана і Стефанії Карас, Ню Йорк, Н. Й.; Юрія й Ольги Городецьких, Кендал Парк, Н. Дж.; Олександра і Марії Леськів, Бруклин, Н. Й.; Розалії П. Фенчинської, Ню Йорк, Н. Й.; Юліяна і Стефанії Копки, Вгітон, Мд.; По $20.00 від Роджера С. Юлера, Арлінґтон, Вір.; Вілляма і Дарлін Дейвеса Дж., Кемп Спрінґс, Мд.; Влодка Петровського, Ріґо Парк, Н. Й.; Леонарда і Джейн Віллємс, Вашінґтон, Д.К.; Елмора В. Гелловелл, Американської Амбасади, Рим, Італія; Ґленна і Гейзел Туссі, Енендейл, Вір.; Амбасадора і Пані Валтер Стессел, Американської Амбасади, Москва; По $15.00 від Давида С. Райн Дж. Шеверлі, Мд.; Карла і Катерини Сомерлатте, Александрії, Вір.; Теклі Тесленко, Порт Табеко Мд.; Клима Голи, Ірвінґтон, Н. Дж.; Клима і Оксани Вовчук, Ірвінґтон, Н. Дж.; Миколи і Надії Криворук, Силвер Спрінґ, Мд.; По $10.00 від Нормана Л. Бернє, Силвер Спрінґ, Мд.; Френцес М. Давейґа, Влейденсберґ, Мд.; Вілляма і Вані Гут, Арлінґтон, Вір.; Марка і Єлисавети Гарісон, Потомак, Мд.; Олени Канди, Гастсвил, Мд.; Елеанори Ричардс, Мавнт Рейнер, Мд.; Миколи і Марії Барнай, Силвер Спрінґ, Мд.; Стефана й Олени Куриласів, Вгітон, Мд.; Ростислава Ратича, Едісон, Н Дж.; Мирона і Ярослави Надбережних, Норт Стонінґтон, Конн.; Володимира Романева, Філядельфія, Па.; Олега і Дарії Федаків, Філядельфія, Па.; Юрія і Христини Кушнір, Флашінґ, Н. Й.; Василя Івашечка, Вашінґтон, Д.К.; Романа і Ольги Керницьких; Мих. і Генії Матейко, Квінс, Н. Й.; Еллена П. Мирфі, Американської Амбасади, Москва; Елисавети В. Ґіб, Вашінґтон, Д. К.; По $5.00 від Марії Е. Ґрір, Ветесда, Мд.; Павла і Христини Смит, Американської Амбасади, Москва.

Разом $1,012.00.

Щиро дякуємо всім Парафіянам та Приятелям за щедрі Пам'ятники та Пожертви. Нехай Господь і Його Пресв. Матір Вас винагородять стократно.

о. Стефан І. Шавель, ЧНІ, Парох
о. Йосиф Денищук, ЧНІ, Директор
Адв. Михайло Варис, Голова Пам'ятникової Кампанії

П/С. На замовлення пришлемо Вам безплатно 110 сторін Пропам'ятну Книжку про будучий Український Католицький Собор Пресв. Родини у Вашінґтоні: Holy Family Ukrainian Catholic Church, 4817 Blagden Avenue N.W., Washington, D.C. 20011.

Громадський Комітет...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цького (голови Редакційної комісії), д-ра Н. Пазуняк (Комісія виставки книжки), М. Ковальчина (голови Організаційної комісії) та інж. М. Борецького (голови Фінансової комісії) були предметом дискусії. Д-р І. Скальчук подякував головам за працю та звіти, зокрема підчеркаючи успіх фінансової комісії під проводом інж. М. Борецького, яка зуміла успішно провести збіркову кампанію і осягнути суму 15,000 дол.

Календар імпрез, запропонований головою д-ром І. Скальчуком, пленарна нарада прийняла без змін. Деякі зміни в будучому будуть зроблені тому, бо ще досі театральні приміщення на концерти чи вечорі українського танку не були остаточно оформлені міською аґенцією.

Найблищою імпрезою, в якій Громадський Комітет буде брати участь, буде відкриття виставки народного мистецтва в неділю, 20-го червня ц. р., в Болч Інституті, оден квартал від Індепендес Молл. В місяцях серпні і вересні відбудуться українські найважливіші виставки: Образотворча виставка (Архипенко, Грищенко, Гніздовський та Крук) і виставка народного мистецтва в Музеї Пенсильвенійського університету, виставка книжки в бібліотеці цього ж університету, та Український Фестиваль „Гомін України" в дні 13-го серпня з участю найкращих наших ансамблів: Українського Хору Бандуристів, чоловічого хору „Прометей", Мішаного хору „Кобзар" та „Верховинців — танцювального ансамблю. Солістами на фестивалі будуть: Рената Бабак, Андрій Добрянський та Роман Рудницький. Фестиваль відбудеться в Робін Гуд Делл, який має поємність на 23,000 глядачів. Під час „Українського Тижня": 9 по 15 серпня ц. р. передбачується два концерти, два вечорі українського танку та цілотижнева виставка народного мистецтва з показами писання писанок, ткання, різьби, музичних інструментів, вишивання та виробу кераміки у „Фолк Лайф" павільйоні.

На закінчення наших імпрез відбудеться наукова конференція „Українці в ЗСА" при співпраці місцевого Відділу Наукового Т-ва ім. Шевченка, Т-ва Українських Інженерів та Т-ва Українських Лікарів, 18-го вересня ц. р.

Діяльність Пластової Станиці в Денвері

Згідно з дорученням Головної Пластової Булави та Крайової Пластової Старшини в ЗСА, Пластова Станиця у Денвері, виконала доручення відносно „Дня Солідарности" з переслідуваними украінськими інтелектуалами та зібрала підписи з протестом проти тих переслідувань.

У цій цілі влаштовано „Пластову Свічечку" в Пластовій домівці, де зібралися всі члени Пластової Старшини. пластуни сеніори старше пластунство, юнацтво та новацтво. Також було багато членів Пласт-Приягу.

Святочні сходини, відкрив голова Пласт-Приягу Ярослав Стецюк та пояснив ціль сходин. Потім промовляв станичний, пл. сен. Любомир Колтунюк, де докладно вияснив пластовій молоді ціль сходин та закликав їх всіх, щоб підписали петицію в обороні переслідуваних українських інтелектуалів в Совєтському Союзі. Крім цього пояснив ціль цьогорічних Пластових таборів та просив батьків, щоб в тім допомогли.

Я був дуже коротко в Денвері, тому згадую тільки кількох поданих осіб. котрі найбільше працювали для пластової молоді. Крім ще згаданих пл. сен. Любомира Колтунюка та голови Пласт-Приягу, це: Іван Костюк фін. реф. та збірщик майже всіх грошових фондів для Станиці, Богдан Макольондра.

Хай вибачать мені ці, котрі рівнож жертвенно працюють для добра нашої пластової молоді, а про котрих я не згадав, а це просто тому, що я не мав нагоди їх ближче пізнати. При тім мушу ще згадати пл. сен. Богдана Федущака, котрий є референтом старшого пластунства та має до нього свій особливий підхід та успіх.

Якщоб при кожній Пластовій Станиці був такий референт, то справа старшопластунської молоді не виглядала б безнадійно.

І. П.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ав.

Ню Йорк. — З Літературно - Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, в п'ятницю 7-го травня ц. р. о год. 7:30 вечора, з рамени Літературно - Мистецького Клюбу та Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, відбудеться Вечір роздачі нагород за відзначені літературні твори. Участь візьмуть: д-р Маруся Бек, Лідія Бурачинська, Оксана Керч, Іванна Савицька та Ірина Шраменко.

„Встане Україна, і розвіє тьму неволі...”

Під таким гаслом відбувся величавий Шевченківський концерт радіопрограми „Пісня України” в неділю, 7-го березня в залі школи Вест Парку в західній частині Торонта. Концерти - радіопрограми стали вже традицією в Торонті і якість цих концертів щораз то кращає. Цим разом заля була повнісінька.

Розпочав концерт і проводив його програмою відомий артист Борис Дніпровий, введення - рецитація якого переросла в патріотичний монтаж Бориса Дніпрового, участь в якому брав також артист Роман Лібер — продеклямувавши „Не на шовкових пелюшках”. У цьому монтажі не можна було не помітити наслідків праці й мистецького дару артиста - творця, який силою патосу геніяльних творів нашого національного генія сягав вершин мистецького живого слова.

„Зіркою української пісні”, як зазначив конферансьє, була колишня солістка київської опери, меццо-сопрано, Ганна Колесник, яку за гарне виконання, учасники концерту, винагороджували гучними оплесками. Ганна Колесник виконала: „Реве та стогне Дніпр широкий”, „Нащо мені чорні брови”, „Така її доля”, „Минають дні”, „Чого мені тяжко”, „Утоптала стежечку” і „Думи мої”. Мені, як слухачеві, виконання „Думи мої” здалося найсильнішим і найкращим.

Професор Микола Павлюк, прочитав доповідь про Шевченка, як основоположника нової української мови. Він повів учасників концерту в мовно-творчу лябораторію нашого генія і показав, як творчий геній Шевченка поклав підвалини під сучасну літературну мову великого українського народу. Доповідь була цікава і на високому науковому рівні.

Якщо зіркою пісні була співачка Ганна Колесник, то зіркою мистецького слова, був Олександер Чепурний, який рецитував „Холодний Яр” і „Кавказ”. В його рецитації відчувається школа і талант.

І прикінцевим виступом на концерті інсценізовано поему „Тополя”. Над цією поемою не лише титанічно попрацювала, але й вклала в неї свою душу, артистка Євгенія Чайка, відома нашим численним слухачам з її виступів на нашій радіопрограмі, з її лектур і рецитацій, з її режисерської діяльности, з її уміння, та не лише уміння, а органічного бажання передати свої знання, свій талант нашій молоді.

І в „Тополі” ми бачили ніби молодшу копію Євгенії Чайки — її здібну артистку Лесю Дніпрову, у ролі дівчини. Ролю ворожки в поемі „Тополя” виконувала Олена Булат і вийшла в ній досконало і правдиво. Своїм сценічним хостом блиснула на сцені також Стефа Дмитрів у ролі матері.

В інсценізації Євгенії Чайки поеми „Тополя” проявилось мистецтво живого слова, вміння моделювати голос, уміння робити логічні наголоси, павзи, бути природним, невимушеном, живим, таким як наше рідне українське слово, як наша невмируща пісня.

До успіху концерту причинився добрий професійний музичний супровід на фортепіяні Зенона Лавришина.

На закінчення концерту, артисти і глядачі проспівали безсмертний „Заповіт”

С. Лантух

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

БІЛАС ЯРОСЛАВ, член УНС Відділ ч. 57 Т-ва свв. Петра і Павла в Коговс, помер на 63-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1957 р. Полишив в смутку дружину Зеновію Білас, дочок Роксоляну Пікас і Ірену Джонсон. Похорон відбувся 24 грудня 1975 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорд.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ПОПІЛЬ МИХАЙЛО, член УНСоюзу Відділ ч. 106 Б-ва св. Николая в Чікаго, Іллиной, помер 4 грудня 1975 р. на 82-му році життя. Покійний народився в Городищу. Захід. Україна. Став членом УНСоюзу в 1916 році. Полишив в смутку дочку Джін та синів Алекса і Лева й 3-ох внуків. Похорон відбувся 6 грудня 1975 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

РОЗДІЛЬСЬКА ЮЛІЯ, членка УНС Відділ ч. 287, померла 15 грудня 1975 р. на 67-му році життя. Покійна народилася в Скрентон, Пенна. стала членкою УНСоюзу в 1963 році Полишила в смутку чоловіка Михайла та двох синів Теодора і Кеннета. Похорон відбувся 19-го грудня 1975 р. на цвинтарі св. Володимира в Скрентон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ГАРМИЧ ІВАН, член УНС Відділ ч. 50 в Лорейн, Огайо, помер 5 листопада 1975 р. на 52-му році життя. Покійний народився в Лорей, Огайо. Став членом УНС в 1939 р. Полишив в смутку дружину, 2 дочки, маму, 2-х братів, 1 сестру та багато свояків. Похорон відбувся 8 листопада 1975 р. на цвинтарі Рідже Тілл Меморіал Парк в Лорейн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ОНИЩУК МИХАЙЛ, член УНС Відділ ч. 243 Т-ва св. Михаїла в Чікаго, Ілл., помер 8-го листопада 1975 р. на 54-му році життя. Покійний народився в Газен Крест, Ілл. Став членом УНС в 1937 р. Полишив в смутку дружину і дітей. Похорон відбувся 10 листопада 1975 р. на цвинтарі Ассумпшн в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

БЕЗПАЛЬЧИЙ АННА, членка УНС Відділ ч. 424 Т-ва ім. Героїв Крут у Філядельфії, Па., померла 8-го листопада 1975 р. на 47-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1968 році. Полишила в смутку чоловіка Василя та синів Валерія, Петра і Віктора. Похорон відбувся 12-го листпада 1975 р. на цвинтарі Оакленд в Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Лазар Івашина, секр. Від.

РЕВА ІВАН В., член УНСоюзу Відд. 207 Т-ва Галицька Січ в Дерфілд, Масс., помер 15 жовтня 1975 р. на 57-му році життя. Покійний народився в Дерфілд, Масс. Став членом УНСоюзу в 1963 р. Полишив в смутку дружину, дочку, сина, 5 сестер, 6 братів і 2 племінники. Похорон відбувся 18 жовтня м. р. на цвинтарі св. Духа.

Вічна Йому Пам'ять!
Павло Рева, секр. Від.

ДОНОВСЬКА МАРІЯ, членка УНС Відділ ч. 325 Т-ва Запорожська Січ в Брукліні, Н. Й., померла 5-го жовтня 1975 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1941 році. Полишила в смутку чоловіка Теодора, дочку Павліну і двох внуків. Похорон відбувся 9 жовтня 1975 р. на цвинтарі Міддле Вілледж, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ТИТКО НИКОЛАЙ, член УНС Відділ ч. 354 Т-ва „Згода” в Омага, Небраска, помер 13-го жовтня 1975 р. на 72-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1960 р. Полишив в смутку дочку Станиславу. Похорон відбувся 15 жовтня 1975 р. на цвинтарі св. Івана.

Вічна Йому Пам'ять!
Мирон Війтик, секретар

ВДЖІЛЬ ЮЛІЯ, членка УНС Відділ ч. 364 Т-ва св. Василія в Клівленді, Огайо, померла 12 листопада 1975 р. на 77-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. Полишила в смутку чоловіка Івана, Іван Б. Ольга і Марія, 10 внуків та 2 сестри на Україні. Похоран відбувся 15 листопада 1975 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ТКАЧ МИКОЛА, член УНС Відділ ч. 325 Т- Запорожська Січ в Брукліні, Н. Й., помер 8 вересня 1975 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1929 році. Полишив в смутку сина Володимира, невістку Женеві і внука Володимира. Похорон відбувся 11 вересня 1975 р. на цвинтарі Мт Олівет в Маспет, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Вілліам Чупа, секр. Від.

КОЗІЙ ІВАН мол., член УНС Відділ ч. 264 Т-ва Український Трайдент, в Карнегі Па., помер 30 вересня 1975 р. на 63-му році життя. Покійний народився в Карнегі, Па. Став членом УНСоюзу в 1937 році. Полишив в смутку матір Юлію, братів Павла, Степана і Володимира, сестер Юлію, Марію, Анну, Гелену, Єлізавету і Евеліну. Похорон відбувся 20 вересня 1975 р. на цвинтарі Chartiers в Карнегі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

РОЗШУК

Пошукується **ЮСТИНА ЛОШНІЯ** уродженого в селі Раштівці, Скалатського повіту. Він сам, або хто знає про нього, прошу писати: W. Susla, 43 Bradley Street Bridgeport, Conn. 06610

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 8-го ТРАВНЯ 1976 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Дністер 361 Відд. о год. 5-ій по пол. Проситься всіх прибути — є важні справи до обговорення та вирівняти залеглі вкладки. — М. Пізнак, предсідник, П. Кучма, секр., І. Пригода, касир.

НЕДІЛЯ, 9-го ТРАВНЯ 1976 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. о год. 11-ій ранку в залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — І. Попович, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Подільська Січ 8 Відд., після останньої Сл. Божої ((біля 1 год. по пол.) в церковній залі при Чеснат вул. Проситься чл. прибути та вирівняти належні вкладки. — М. Шашкевич, предс., Марія Кульчицька, секр.

ЧЕТВЕР, 13-го ТРАВНЯ 1976 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва ім. Сірого Лева 216 Відд. о год. 7:30 веч. в Пластовому Домі, ріг 10-ої і Данкейнон вул. На порядку: звіти Управи та К. Комісії та вибір Управи на 1976 р. та інші справи. Проситься чл. прибути. — Ю. Богачевський, гол., В. Одежинський, секр., Б. Коженьовський, касир.

РІЗНЕ

В Провідну Неділю на цвинтарі Церкви - Пам'ятника в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., 2 травня 1976 р. я забув на полю біля авта **ФОТОГРАФІЧНИЙ АПАРАТ** “Contarese Super Zaiss Lens Planar 50 m. Carl Zaiss Nr. 4802899”. Хто знайшов, дуже прошу повідомити, за винагородою. Osija Iwaniuk, 84-49, 86th Ave. Woodhaven, N.Y. 11421 Тел. (212) 441-9596

ТАРЗАН, Ч. 7472. Акція розвивається

Тарзан, неначе лісовий хижак, тихо слідкує за свою зненавидженою здобиччю . . .

. . . В той час його друзі Вазіри добре виконали їхнє завдання . . .

. . . Кожний з них спарувався з узброєним „приятелем” . . .